

Praženica

Môj mlsný jazýček sa začal zalizovať, keď v kuchárskej knihe uvidel nádherné vyzdobenú fotku obyčajnej praženice. Slinky sa hneď začali zbiehať.

Prepadnem teda malú chladničku. Beriem tri vajíčka ako rukojemníkov a posledné zbytky pražskej šunky ako chuťovú podporu. Jarná cibuľka sa chytí do závesu, že šunku ona veru neopustí.

Na zapnutej platničke pripravujem kúpeľ šunke, ako vaňu použijem plechový kastról, nakrájaná šunka sa bude plahočiť na troche oleja. Spoločnosť jej bude robiť vyzlečená cibuľka, bude to pikantná sauna, primerane osolená a okorenená.

Než budú v kastrólovej saune horúce momenty, idem pripraviť vajíčka. S tými sa zahrám "baram-baram-buc", dávam pozor, aby som ich neobohatil bielo-hnedým vápnikom. Tretie vajce má tvrdú hlavu. Raz ťuknem o stôl, druhý raz o linku. Prečo sa musí zrovna teraz prejaviť moja svalovica z plávania? Beriem nôž, ktorý použijem ako gilotínu. Šmah. V ruke držím roztečené vajíčko. Rýchlo, aby nenasiaklo mojou krvou, cítim totiž štipanie mojej dlane, ho hodím k ostatným kamarátom. Pripravená vidlička spustí čoro-moro. Pár malých zrníčok soli skáče do tejto miešaniminy. Ej, veru, to bude kúpeľ!

Vo vhodnej chvíli túto lávovožltú kúpeľ primiešam k šunke ako bielkovinový zábal.

Divoké zvonenie oznamuje hovor s kamošom. Machrujem, že viem aj telefonovať, aj robiť vírivku v kastróle. Kamoš požaduje info, ktoré mám v obývačke. Idem tam, no chvíľu trvá, než to nájdem. S mobilom v ruke sa mi totiž ťažko hľadá.

"Fúj!" uhoľnatý smrad ma prinavracia do hry o praženicu. Trielim do kuchyne, kamoša posielam do hája a hádzem mobil nechtiac do drezu, lebo tam odskočil, keď som mu určil miesto na linke.

Počas orientačného behu kuchyňou si dávam chňapku, v otočke pred sporákom beriem kastról a druhou rukou lovím mobil, ktorý uskakuje ako slizká ryba. Stihnem ho však vybrať na stôl a vodopád studenej vody už chladí kastról.

Do kastrólu sa bojím nazrieť. Podľa nosa totiž viem, že na večeru bude iba suchý chlieb. Čo už! Druhý raz radšej stíšim zvonenie na mobile.

Maslo

Moje chuťové bunky začali štrajkovať. Začali sa dožadovať jemne solených maslových tyčiniek. Prečo nie, pomyslím si, a už hľadám na Googli recept. Pozapíšem si na papier potrebné veci, popritom rozmýšľam, či mám všetko v chladničke. Hups, na raňajky zmizla posledná časť masla, rozotretá na čerstvom chlebíku s rajčinami. Mrknem na hodinky, skáčem do topánok a prvou kozmickou upaľujem do supermarketu. Keď dorazím, vrátnik ma presviedča, že už je neskoro. Hodím psie oči, ide len o maslo.

Prebehnem cez predajňu ako veterná smršť, zastavujem až pri chladiacom pulte. Oči skáču z poličky na poličku. Kde, do kelu, je maslo? Predavačka vykukne spoza mraziarenských boxov. V jej očiach čítam otázku, že čo si prajem.

"Maslo!" bezradne pokrčím plecami.

"Nemáme. Ale zoberte si smotanu na šľahanie. Ak s ňou budete poriadne triasť, urobí sa vám maslo. Potom ho trochu osol'te, nech je chutnejšie."

So záverečnou opúšťam obchod. Smotanu postavím na vrch stola. Čo teraz? Z komôrky nesiem sklenený pohár ako vzácnu relikviu. Má viečko na závit. Lahko sa zatvorí i otvorí. Zapínam rádio, a kým moderátor uvádza pesničku, ja opatrne prelievam smotanu do pohára. Prvé tóny pesničky rozohrávajú moje žilky. Chytám pohár, lambadu si nenechám újsť. Tancujem po kuchyni, pohár natriasam v rytme songu. Po pár minútach dotancujem, no smotana má chuť tancovať ďalej. V mysli si opakujem slová i melódiu. Točím sa okolo stolu ako na tanečnom parkete. Toreádor Karol, C'est la vie a keď sa natriasam v rytme La Copa de la Vida, tak pocítim, že v smotane je guča. Nenechám sa rušiť, a ešte dotancujem a lá Michael Jacscon, ktorý zakončuje tanečnú estrádu.

Opatrne s'á novodobá popoluška cedím maslo od srvátky. Na Maslo jemne zhadzujem bomby zo zrníčok soli. Kým ho nesiem do chladničky, moje prsty prepadnú tú malú guču. Mňam. Nie, maslové pečivo robiť nebudem. Odkrojím si chleba a zmyselne budem ujesť z mojej maslovej prvotiny.

„I-lo-ve-rock-n-roll...“ Joan Jett sa melodicky ozýva z rádia. Slávnostne zahajuje môj obľúbený koníček, varenie piva. Hlasitosť nastavujem na päťdesiat percent. Myšlienky odrážajú slová pesničky.

„Rýchlik na tretej koľaji,“ mi našepkáva, že varič mám nastaviť na tretí stupeň. Hýbeme jemne zadkom v rytme.

„Rape me, my friend,“ sypem slad do pripravenej vody. Predklony a záklony, v pravej ruke vareška bágruje a lá Curt Cobain.

„She was a girl from 62,“ moje ´dievča´ potrebuje zohriať na 62 stupňov a vydržať na nej polhodinu. Pesničky sa striedajú a ja si otváram vychladené pivko. Známe melódie si pohmkávam, začína tanečná show.

„Summer of sixty-nine...“ Brian Adams upravuje teplotu mojej predpivnej zmesy.

Aj hlasitosť narastá, varič hučí, nepočuť poriadne rádio.

„Seventy four,...“ po ďalšej polhodinke pridávam teplotu, ale len kým dohrá celá pesnička.

V rádiu začínajú hitovky z 80-tych rokov. Pivko ma nabáda zvýšiť hlasitosť, upravujem ju symbolicky na osemdesiat percent. To už samozrejme vystupujem na pódiu s Freddieom Mercuryom, nerezová naberačka slúži ako mikrofón, zatiaľ si len mumlem popod nos.

Známe tóny ohlasujú moju srdcovku od Metallicy. Prsty brnkajú po naberačke, tá je odrazu gitarou. Ústa naznačujú slová, neovládam ich naspamäť.

„... oh God, please help me...“ zreteľné slová pesničky vykrikujem spolu so spevákom. Hlasitosť stupne na bod chmeľovaru. Riady, najmä taniere a hrnce sa stávajú činelami a keď gitarové sólo je silne pretkané bubnami, vrieskam refrén aj ja na plné pecky.

Ale nebudujú len moje ruky. Aj na dverách počujem bubnovanie a v rytmickom prehýbaní sa približujem k dverám.

„Prepáčte, mohli by ste sa modliť potichšie? Viete, sú dve hodiny v noci...“ rozospatá tvár je ešte slušná.

Hups, no druhý raz budem noc medzi nočnými tráviť asi inak.